

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שְׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

תְּקוּנֵי הַזֵּהָר

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יִדְוֹץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך כ"ד - חלק ל

קונטרס 720

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיהּ מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזוהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעייה"ק בית שמש תובב"א

הזוהר והערב רב

כט

בדעתי האי גמרא, ולא הייתי משנה דירת, שוב אמר: נתת שמחה בלבי ה' על זה הייתי מצטער כל ימי הלא יעמדו על ישראל טרם ביאת הגואל במהרה בימינו רועים רעים בני ערב רב בעלי זרוע, כמבואר במתניתין ובזוהר הקדוש, והרהרתי שאם כן יהיו המנהיגים חס ושלום, ואז לא יזכר שם ישראל עוד בזמן ההוא, וזה הראה לי כמה גדול מה שאמרו חכמינו זכרונם לברכה במס' ביצה כ"ה, למה נתנה תורה לישראל, מפני שהם עזין, חזי אנן אני זקן ורב גדול וכמה תלמידי חכמים באים לקבל פני, אפילו הכי אמר האי בעל אכסניא עם הארץ כי אני עבריין חס ושלום, למה מפני שהוא ראה מאבותיו שעושין קידוש בשבת קודש בצהרים, ואני לא עשיתי כן, אם כן לא אתי'אש, ומובטח אני כי הנאמנים לה' לא ישאו פני איש, המעשה הזאת סיפר רבינו ז"ל כמה פעמים לתלמידיו אשר הם בחיים אתנו היום, עד כאן תוכן דברי הלב העברי.
(עיין לקמן פרק י"ט אות ט"ז מאמר זה קצת באופן אחר)

כח.

**אחד מזמני הגאולה היותר בטוחים פשישראל הם
בתכלית השפלות שאין למטה ממנו, וזה על ידי
שפלות המנהיגים, ועל ידי זה יביט פני משיחנו**

כתיב מגינינו ראה אלוקים והבט פני משיחך כי טוב יום בחצריך
מאלף בחרתי הסתופף בבית אלוקי מדור באחלי רשע כי שמש
ומגן ה' אלוקים חן וכבוד יתן ה' לא ימנע טוב להולכים בתמים, (תהלים
פ"ד).

הנה פסוק ראשון מגינינו ראה אלוקים וגו' יראה דנוגע עיקר להא
דידן, כי השומע ישמע ויאמר בלבו זה נאה דורש ונאה מקיים כי
משום כן נסעתי וברחתי מהעיר להגן עליהם מבחוץ, כמו שהם סוברים

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "יקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשיתם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

בעוונותינו הרבים שאני להם למגן, אבל לבבי לא כן ידמה כי ברחתי לנפשי הלא כתיב מי האיש הירא ורך הלבב, ואמרו חכמינו זכרונם לברכה (סוטה מ"ד ע"א) מעבירות שבידו ואפילו שח בין תפלה לתפלה חוזר עליה מעורכי המלחמה, אחיי ורעיי מי ישמע ולא יחוש הלא עבירות כאלה כהנה וכהנה עברו ראשי וכמשא כבד כבדו ממני, ואיך אשא ואסבול כל אלה - ועד כה דברנו בגאוני עולם צדיקים המנינים על דורם כחומה אשר היו נקיים וחרף מפשעים, אבל לאזוב הקיר כמזוני תחילו אחי, ואם עלי תשא פניכם, אוי לאותה בושח אוי לדור שכך עלתה בימיו, שיהיה קהל גדול וחשוב מעם ה' נתונים בספק סכנה, ויהיה עיניהם נשואות לעני ואביון, אתה ה' הביטה וראה עמידתנו דלים וריקים, הלוא אתה הלוא אתה ידעת לאיזה שיעור מהשפלות הגיעו בניך, אם אלי ישאו עיניהם ויכרעו ברכם, והנה ידוע כי משיח צדקינו סובל מרעין בישין בעוונותינו יום יום, והקדוש ברוך הוא כמסתיר פניו ממנו עד עת קץ אז ירא ה' ויביט עליו הבטח לטובה, וכמ"ש רמב"ן גם כן בפסוק וירא אלוקים את בני ישראל וידע אלוקים עיין שם (שמות ב' כ"ה).

והנה אחד מזמני הגאולה היותר בטוחים הוא בהיות ישראל בתכלית השפלות שאין למטה ממנו אוי על כרחך יביט פני משיחו למשוח שמן משחת קודש, ובמה יודע איפה שפלת בני ישראל הוא בראות אלוקים את מגינם אשר יבטחו בו אזי יראה ה' כמה מהשיעור שפלות הגיעו שאין למטה ממנו, וזה שאמר קרא מגיננו ראה אלוקים אותו המגין שאנו חסים בצילו ועל ידי זה והבט פני משיחך הבטח לטובה ולשנת גאולה.

התם סופר דרוש לח' תמוז תקס"ט

מורשה דיליה, ובגין דא בגיניה אתמר ביה
עד כי יבא שיל"ה, דיליה (ג"א דילה) ודאי, איהו
קטיל לחויא.

ר"ו יקה"ת עמי"ם (סס), בגין דאיהו בן יצהר
בן קה"ת בן עמר"ם, בן עמא רמא,
דאתמר ביה (דהיא כג יז) ובגין רחביה רבו
למעלה, וקטיל לחויא, וחיליה בימא
וביבשפתא וברקיעא, וכמה מארי קרבין אגחו
עמיה קרבא על ימא, כמה דאת אמר (תהלים קד
כו) שם אגיות יהלכון בימא דאורייתא, דאינון
אגיות עינין דמסתפלין באורייתא, וכמה
אגיות מנייהו אתברו ונפלו בימא.

עד דייתי מורשה דילה, וקרע ימא
דאורייתא, וסוס ורוכבו רמה בים, דאיהו
חויא ובת זוגיה, דאיהי סוסיא דיליה, ואיהו
אעבר עלה לישראל דלא טבעין בה, הדא
הוא דכתיב (שמות יד כט) ובגין ישראל הלכו
ביבשה בתוך הים.

בקרמיהא בימא בההוא חמר, בפורקנא
בתרייתא פלא בימא דאורייתא,
מטה דיליה דקרע ביה ימא דא קולמוס, בגין
דעליה אתגלייא זרוע יהו"ה, דאתמר
ביה (ישעיה נג א) וזרוע יהו"ה על מי נגלתה.

בההוא זמנא דאתעבר ההוא חויא בישא מן
ימא, שליט חויא קדישא, ובההוא
זמנא (שם רמש ואין מספר חיות קטנות עם גדולות), אזלין
אגיות בהבטחה בימא דלא טבעין, דהא רוח
סערה אתעבר שלטנותיה מן ימא דאורייתא,
ובההוא זמנא שם רמש ואין מספר וגומר,
שם אגיות יהלכון לוינתן זה יצרף לשחק
בו (תהלים קד כה-כו), ויהי חדי עמהון, הדא הוא
דכתיב (תהלים מח יד) שיתו לבכם לחילה וגומר,
לחולה פתיב, וכלם אליך ישברון לתת אכלם

שיל"ה, שיל"ה מש"ה, שהיא
המורשה שלו, ומשום זה נאמר
בו עד כי יבא שיל"ה, שלו (שלה)
ודאי, הוא הרג את הנחש.

ר"ו יקה"ת עמי"ם, משום שהוא
בן יצהר בן קה"ת בן עמר"ם, בן
עם רם, שנאמר בו ובגין רחביה
רבו למעלה, והרג את הנחש
וחילו בים וביבשה וברקיע,
וכמה בעלי קרבנות ערכו עמו
קרוב על הים, כמו שנאמר שם
אגיות יהלכון בים של התורה,
שאיתן אגיות, העינים
שמסתפלות בתורה, וכמה אגיות
מהם נשברו ונפלו לים.

עד שתבא מורשה שלו, וקרע
את ים התורה, וסוס ורוכבו רמה
בים, שהוא הנחש ובת זוגו,
שהיא הסוסה שלו, והוא העביר
עליה את ישראל שלא טובעים
בו. זהו שכתוב ובגין ישראל הלכו
ביבשה בתוך הים.

בראשונה בים באותו חמר,
בגאלה האחרונה הכל בים של
התורה, המטה שלו שקרע בו את
הים, זה קולמוס, משום שעליו
התגלתה זרוע יהו"ה, שנאמר בה
זרוע יהו"ה על מי נגלתה.

באותו זמן שנעבר אותו הנחש
הרע מן הים, שלט הנחש
הקדוש, ובאותו זמן (שם רמש ואין
מספר חיות קטנות עם גדולות), הולכות
האגיות בהבטחה בים, שלא
טובעות, שהרי רוח הסערה
העבר שלטונה מהים של התורה,
ובאותו זמן שם רמש ואין מספר
וגומר, שם אגיות יהלכון לוינתן
זה יצרף לשחק בו, ויהיה שמח
עמהם. זהו שכתוב שיתו לבכם
לחילה וגומר, לחולה פתיב,
וכלם אליך ישברון לתת אכלם
בעתו, (שהן עתות התורה, כמו שאמרו

בעתו, (דאינון עתותי דאורייתא

כמו שאמרו חכמינו וכוונם לברכה קבעת עתים לתורה) דאיהו
 עתו דצדיק, תתן להם ילקוטין (שם קד כח) דא
 מנא, דאתמר ביה (שמות טו כו) ששת ימים
 תלקטוהו וגומר, מסטרא דעמודא
 דאמצעייתא דאיהו כליל שית סטרין, לוינתן
 לעילא דא צדיק דאיהו כדג (דף מג ע"ב) קטן על
 פיף ימא, נחש בריח, דא ההוא דאתמר
 ביה (שמות כו כח) הבריח התיכון בתוף הקרשים,
 ודא עמודא דאמצעייתא דאתקרי תיכון, בגין
 דאיהו עמודא דאמצעייתא, תרין גדרפוי ימינא
 ושמאלא, דמתמן אורייתא אתיהיבת, תרין
 קשקשוי תרין סמכי קשוט, שכנינתא עלאה
 איהי ימא, שכנינתא תתאה איהי (משלי ל ט) דרך
 אניה בלב ים, דאיהו ל"ב אלהיים דעובדא
 דבראשית, שם רמש ואין מספר, כמה דאת
 אמר (שיר ו ח) ועלמות אין מספר וכו', ואינון
 הלכות פסוקות, דאינון (תהלים מה טו) בתולות
 אחריה רעותיה דשכינתא.

חכמינו וכוונם לברכה, קבעת עתים לתורה)
 שהוא עתו של צדיק. תתן להם
 ילקוטין, זה המן, שנאמר בו
 ששת ימים תלקטוהו וגומר,
 מצדו של העמוד האמצעי, שהוא
 כולל ששה צדדים. הלויתן
 למעלה זה הצדיק, שהוא כדג
 קטן על חוף הים. נחש בריח זה
 אותו שנאמר בו הבריח התיכון
 בתוף הקרשים, וזה העמוד
 האמצעי שנקרא תיכון, בגלל
 שהוא העמוד האמצעי, שתי
 כנפיו ימין ושמאל, שמשם נתנה
 תורה. שתי קשקשותיו, שני
 עמודי אמת. שכניה העליונה היא
 הים, שכניה התחתונה היא דרך
 אניה בלב ים, שהוא ל"ב אלהים
 של מעשה בראשית, שם רמש
 ואין מספר, כמו שנאמר ועלמות
 אין מספר וכו', והן הלכות
 פסוקות, שהן בתולות אחריה
 רעותיה של השכינה.

חיות קטנות - אלו אותיות אדנ"י,
 עם גדולות - הן אותיות יהו"ה,
 שהן המרכבות של הקדוש ברוך
 הוא ושכינתו. באו כל החברים
 לנשק אותו, פרח ולא ראו אותו
 ולא דבר.

פתח רבי אלעזר ואמר: אבא,
 והרי שבעה ימים הם, והים
 העליון הוא על כלם, ועליהם
 נאמר כי שפע ימים ינקו, את מי
 הם יונקים? אמר לו: בני, שבעה
 בשבעה הן מוצקות, וכף הם
 הרקיעים שבעה בשבעה, וכף הם
 ההרים שבעה בשבעה, וכף הן
 הארצות שבעה בשבעה,
 הישובים שבעה בשבעה,
 והראשים שלהם שנים, וסוד
 הדבר - שנים שנים שבעה
 שבעה, וכלם זכר ונקבה,
 ולמעלה אחד גניז וטמיר, וכף

חיות קטנות אלין אתון דאדנ"י, עם גדולות
 אינון אתון דיהו"ה, דאינון מרכבות
 דקודשא בריך הוא ושכינתיה, אתו פלהו
 חבריא לנשקא ליה, פרח ולא חזו ליה ולא
 מידי.

פתח רבי אלעזר ואמר, אבא, והא שבע ימים
 אינון, וים עלאה איהו על פלהו,
 ועליהו אתמר (דברים לג ט) כי שפע ימים ינקו,
 למאן אינון יונקים, אמר ליה ברי שבעה
 בשבעה אינון מוצקות, והכי אינון רקיעים
 שבעה בשבעה, והכי אינון טורין שבעה
 בשבעה, והכי אינון ארעין שבעה בשבעה,
 ושובין שבעה בשבעה, וראשין דלהון תרין,
 ורזא דמלה שנים שנים שבעה שבעה, וכלהו
 זכר ונקבה, ולעילא חד גניז וטמיר, והכי

אינון שבע פרסיין שבעה

הם שבָּעָה כְּסֹאוֹת שְׁבָעָה
בְּשָׁבָעָה, שְׁבָעָה הַיְכָלוֹת שְׁבָעָה
בְּשָׁבָעָה, וְכַף הַמַּמְנִים הֵם שְׁבָעָה
בְּשָׁבָעָה.

הַלְוִיתֵן שֶׁל הַיָּמִים זֶה צְדִיק, הָרֹאשׁ,
שֶׁהוּא הַעֲמִיד הָאֲמֻצִי, מְגִיעַ עַד
הַיָּמִים הַשְּׁבִיעִי שֶׁהוּא הָרֹאשׁ שֶׁל
כָּלֶם, וְשִׁתִּי כִנְפֵיו וְשִׁנֵּי קֶשֶׁתִּים
בְּאַרְבָּעָה יָמִים שְׁעוֹרָם, שְׁעוֹר
הַזָּב שֶׁל הַנֶּחֱשׁ מְגִיעַ עַד הַיָּמִים
הַשְּׁבִיעִי הַאֲחֵרוֹן, שֶׁהוּא כּוֹלֵל
שְׁבָעָה יָמִים, שְׁעֵלֵיו נֶאֱמַר שְׁבַע
בַּיּוֹם הַלְלֵתֶיךָ.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן: בְּנֵי, הָרִי בְּעֵלֵי
הַמְּגָנִים יוֹרְדִים מִלְּמַעְלָה,
מִלְּבָשִׁים שְׂרִיזֵן, קִשְׁתוֹתֵיהֶם
קִשְׁתוֹת אֵשׁ, וְרַמְחֵיהֶם אֵשׁ,
וְחַרְבּוֹתֵיהֶם לְהִבָּה, כָּלֶם בְּעֵלֵי
עֵינָיִם, בְּנֹדָי הָרִי בְּעֵלֵי הַמְּגָנִים
בְּבֵית הַמְּדַרְשׁ, וְאֵלוּ בָּהֶם
יִתְעוֹרְרוּ לְעֹרֵךְ קָרֵב לְמַעְלָה.
וְלֹא עוֹד, אֲלֵא שֶׁהָרִי הִדְגָה הַגְּדוֹל
בָּא, רַב הַמְּנוֹנָא סָבָא, וְדָאֵי בְּכַמְּה
דְּגִים חִילוֹת קְרוֹשִׁים שֶׁל תְּלִמְיָדֵי
חֲכָמִים שְׁמַתְרָבִים בַּיָּם, כַּעַת
צְרִיף לְפָרֵשׁ לָהֶם רֶשֶׁת, לְהִיּוֹת
בְּרִשׁוֹתָנּוּ, וְלִבְעֵלֵי הַמְּגָנִים כָּלֵי
קָרֵב, כַּעַת צְרִיף לְתַנְּן בְּקָלַע
בְּאַבְנֵי קָלַע, בְּקִשְׁתֵּי בַחֲצִים שֶׁל
הַקִּשְׁתֵּי, בְּרַמְחָ, בְּסִיף, הַחֲזוֹק מִגֵּן
וְצִנְהָ, שְׁיֵשׁ בְּעֵלֵי מְגָנִים שֶׁהֵם
נִלְחָמִים עִם סוֹסִים, וְיֵשׁ אַחֵרִים
שֶׁהֵם רְגָלִים, שְׁעֵלֵיהֶם נֶאֱמַר
בִּיצִיאת גְּלוֹת מִצְרַיִם, כְּשֵׁשׁ
מֵאוֹת אֶלֶף רְגָלֵי וְגוֹמֵר.

קָם רַבִּי שְׁמַעוֹן פִּתַּח וְאָמַר:
שְׁמַעוּ הָרִים אֵת רִיב יְהוֹ"ה, מִי
הָרִיב? זֶה שְׁכִינָה, שֶׁהִיא רִיב
יְהוֹ"ה, שֶׁהִיא רַבִּי גְדוֹל בְּשִׁבִיל
בְּנִיָּה, הִיא רִיב בְּרַבִּי וְרַבֵּן וְרַבָּא,
רִיב וְדָאֵי עִם כָּל הַתְּנָאִים
וְהָאֲמוֹרָאִים, שֶׁהִיא מְרִיבָה
עִמָּהֶם בְּשֵׁשׁ סְדְרֵי מִשְׁנָה

בְּשָׁבָעָה, שְׁבַע הַיְכָלִין שְׁבָעָה בְּשָׁבָעָה, וְהָכֵי
מִמֶּנָּן אֵינוֹן שְׁבָעָה וְשָׁבָעָה.

לְוִיתָן דִּימָא דָא צְדִיק, רִישָׁא דָאִיהוּ עֲמוּדָא
דְּאֲמֻצֵּיתָא, מְטִי עַד יִמָּא שְׁבִיעָאָה
דָאִיהִי רִישָׁא דְכְּלָהוּ, וְתִרִין גְּדַפּוּי וְתִרִין
קִשְׁשֵׁין בְּאַרְבַּע יָמִים שְׁעוֹרֵיהוּ, שְׁעוֹר דְּזִנְבָא
דְּחוּיָא מְטִי עַד יִמָּא שְׁבִיעָאָה בְּתַרְאָה, דָאִיהוּ
כְּלִילָא שְׁבַע יָמִים, דְּעֵלִיָּה אֲתָמַר (תהלים קיט
סד) שְׁבַע בַּיּוֹם הַלְלֵתֶיךָ.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, בְּרִי, הָא מְאָרִי תְרִיסִין קָא
נְחַתִּין מִלְּעֵילָא, מְלוּבָשִׁין שְׂרִיזִין,
קִשְׁתוֹתֵיהוֹן קִשְׁתֵּי אֵשׁ, וְרוּמְחֵיהוֹן אֲשָׁא,
וְסִיפֵיהוֹן לְהִבָּה, כְּלָהוּ מְאָרִי עֵינָיִן, בְּנֹדָי
הָא מְאָרִי תְרִיסִין בְּבִי מְדַרְשָׁא, וְאֵלִין בְּהוֹן
תְּעוֹרוֹן לְאַגְחָא קָרְבָא לְעֵילָא.

וְלֹא עוֹד אֲלֵא דְהָא נּוֹנָא רַבְרָבָא קָא אֲתָנָא,
רַב הַמְּנוֹנָא סָבָא, וְדָאֵי בְּכַמְּה נּוֹנִין
חִיילִין קְדִישִׁין דְּתְלִמְיָדֵי חֲכָמִים, דְּמַתְרַבִּין
בְּיָמָא, כַּעַן צְרִיף לְפָרֵשׁ לֹוֹן רֶשֶׁת, לְמִיהוּי
בְּרִשׁוֹת דִּילָן, וְלִמְאָרִי תְרִיסִין מְאָנִי קָרְבָא, כַּעַן
צְרִיף לְאַתְקְנָא בְּקִירְטָא בְּאַבְנֵין דְּקִירְטָא,
בְּקִשְׁתָא בְּגִירִין דְּקִשְׁתָא, בְּרוּמְחָא, בְּסִיפָא,
הַחֲזוֹק מִגֵּן וְצִנְהָ (תהלים לה ב). דָאִית מְאָרִי תְרִיסִין
דְּאֵינוֹן מְגִיחִין בְּסוּסוֹן, וְאִית אַחְרָנִין דְּאֵינוֹן
רְגָלִין, דְּעֵלִיָּהוּ אֲתָמַר בְּמַפְקָנוּתָא דְּגְלוּתָא
דְּמִצְרָאֵי, כְּשֵׁשׁ מֵאוֹת אֶלֶף רְגָלֵי וְגוֹמֵר (שמות

יב לו).

קָם רַבִּי שְׁמַעוֹן פִּתַּח וְאָמַר, שְׁמַעוּ הָרִים אֵת
רִיב יְהוֹ"ה (מיכה ו ב), מֵאֵן רִיב, דָא
שְׁכִינְתָא, דָאִיהִי רִיב יְהוֹ"ה, דָאִיהִי רַבִּי רַב,
בְּגִין בְּנָהָא, אִיהִי רִיב בְּרַבִּי וְרַבֵּן וְרַבָּא, רִיב
וְדָאֵי בְּכָלֵהוּ תְנָאִים וְאַמוֹרָאִים, דָאִיהִי מְרִיבָת

בהון בשית סדרי משנה, בגין בעלה דאיהו עמודא דאמצעייתא, כליל שית סדרי.

ועלייהו אתמר (ישעיהו כז ה) או יחזק במעוזי, יעשה שלום לי, שלום יעשה לי, תרי שלמי, חד בעמודא דאמצעייתא, וחד בצדיק, דעלייהו אתמר (שם נז ט) שלום שלום לרחוק ולקרוב, דבגלותא אתמר בעמודא דאמצעייתא מרחוק יהו"ה נראה לי (ירמיהו לא ב), צדיק קרוב לה, ובגיניה אתמר (משלי כז לה) טוב שכן קרוב מאח רחוק.

ובגין דא שמעו הרים אלין אבהן, את ריב יהו"ה דא שכנינתא, דאיהי ריב עם אבהן, בגין דמרחקין לה מבעלה, דאינון אתקריאו אמוראים, והאיתנים מוסדי ארץ אלין אינון תנאים, ואלין תנאים"ם בהפוך (דף מד ע"א) אתון, ואינון נצח והוד (צדיקים) איתגי עולם, והא אית"ן בהפוך אתון תנאי"א דמסייע ליה בגלותא, ועלה אתמר (במדבר כד כא) איתן מושבך ושים בסלע קנה.

והאי סלע (אתמר בה דלא נפיק אלא טפין טפין דמיא דאורייתא באלין פסקות ובגין נדך משה את הסלע במטהו פעמים (במדבר כ יא) דא גרים ד) לא נפיק מינה אלא טפין טפין זעיר שם זעיר שם, וכמה מחלוקות על אלין טפין, ומאן גרים דא, המורים, דאתמר בהון כל המורה הלכה בפני רבו חייב מיתה, ובגין דא שמעו נא המורים, ובגיניהו ויף משה את הסלע במטהו פעמים, דאם לא דמחא בה לא הוו טרחין ישראל ותנאים ואמוראין באורייתא דבעל פה דאיהי סלע, אלא אתמר בו (שם ח) ודברתם אל הסלע ונתן מימיו בלא טורח, ויהיה מתקיים בהון ולא ילמדו עוד וגומר (ירמיה לא לג), והוה נפיק מיא בלא קשיא ומחלוקת ופסק,

בשביל בעלה, שהוא העמוד האמצעי, כולל ששה סדרים. ועליהם נאמר או יחזק במעוזי יעשה שלום לי, שלום יעשה לי שני שלומות, אחד בעמוד האמצעי ואחד בצדיק, שעליהם נאמר שלום שלום לרחוק ולקרוב, שבגלות נאמר בעמוד האמצעי מרחוק יהו"ה נראה לי, צדיק קרוב לה, ובגללו נאמר טוב שכן קרוב מאח רחוק.

ומשום זה שמעו הרים - אלו האבות, את ריב יהו"ה - זו שכניה, שהיא ריב עם האבות, משום שמרחיקים אותה מבעלה, שהם נקראו אמוראים, והאיתנים מוסדי ארץ - אלו הם התנאים, ואלו תנאים"ם איתגיי"ם בהפוך אותיות, והם נצח והוד, (צדיקים) איתגי עולם, והרי איתן בהפוך אותיות תנאי"א, שמסייע לו בגלות, ועליה נאמר איתן מושבך ושים בסלע קנה.

והסלע הזה (נאמר בה שלא יצא אלא טפות טפות של מים של התורה בפסקות הללו ובשביל ויך משה את הסלע במטהו פעמים, זה גרם ש) לא יוצא ממנו אלא טפות טפות, מעט שם מעט שם, וכמה מחלוקות על הטפות הללו, ומי גרם את זה? המורים, שנאמר בהם כל המורה הלכה בפני רבו חייב מיתה, ומשום זה שמעו נא המורים, ובשבילם, ויף משה את הסלע במטהו פעמים, שאם לא שהכה בו, לא היו טורחים ישראל ותנאים ואמוראים בתורה שבעל פה, שהיא סלע, אלא נאמר בו ודברתם אל הסלע, ונתן מימיו בלא טרח, ויהיה מתקיים בהם ולא ילמדו עוד וגומר, והיה יוצא מים בלי קשיא ומחלוקת ופסק, משום שבשכינה נאמר

ילמדו עוד וגומר (ירמיה לא לג), והוה נפיק מיא בלא קשיא ומחלוקת ופסק,

הלא כה דברי פאש נאם יהו"ה,
היה שורה בפיהם של ישראל,
שהיא תורה שבעל פה, שהיא
סלע, ע"ל ס', שהם ששים
מסכתות, שפך הוא סלע, ע"ל
ס'.

ששכינה היתה נחה על סלע,
שבכל מקום שרצה הקדוש ברוך
הוא לעשות נס, שכינה הקדימה
לאותו מקום, וכיון ששכינה
היתה שם, לא היה לו להכות
בסלע, שקלון היה לשכינה
שהיתה שם שלא היה לו כח לתת
מים, וזהו על אשר לא קדשתם
אותי, יען לא האמנתם בי
להקדישני, ומשום זה הסתלקה
שכינה מן הסלע, שהיא " מן
מיטטרו", ונשאר מיטטרו"
יבשה, וסוד הדבר - יקוו המים
מתחת השמים אל מקום אחד
וגומר, אחד היא מלכות, ותראה
היבשה, זה סלע, מיטטרו",
שבשבילו נאמר ויקח אחת
מצלעותיו ויסגור בשר תחתנה. מה
זה בשר? אותו שנאמר בו בשגם
הוא בשר, ועד שהוריד אותה,
לא עלה הסלע ולא נתן מימיו.
ואחר שהסתלק המעין הנה
משם, שלטה מרה במקומה, והו
שכתוב ויבאו מרתה, וסוד הדבר
- וימררו את חיהם בעבודה
קשה וגומר, זו קשה, בחמר, זה
קל וחמר, והרי פרשוהו.

וכך היו ישראל עד שהראה להם
עץ. זהו שכתוב ויורהו יהו"ה עץ
וישלף אל המים וימתקו המים,
וזה עץ חיים, שהתגדל על אותו
המעין, שהיא השכינה, " המעין
שמשקה את האילן שהוא ו',
והעץ הנה מהלך חמש מאות
שנה שהם ה', וימתקו המים זו
ה' אחרונה, שנאמר בה קראן לי

בגין דשכינתא דאתמר בה (שם כג כט) הלא כה
דברי פאש נאם יהו"ה הנה שרי בפומיהון
דישראל, דאיהי אורייתא דבעל פה, דאיהי
סלע ע"ל ס', דאינון שתין מסכתות, דהכי
איהו סלע ע"ל ס'.

דשכינתא הוה נח על טגרא, דבכל אתר דבעי
קודשא בריך הוא למעבד נס,
שכינתא אקדמת להווא אתר, וכיון דשכינתא
הוה תמן, לא הוה ליה למחאה בסלע, דקלנא
הוות לשכינתא דהות תמן דלא הוה ליה חילא
למיהב מיא, ודא איהו על אשר לא קדשתם
אותי (דברים לב גא), יען לא האמנתם בי
להקדישני (במדבר כ יב), ובגין דא אסתלק
שכינתא מן הסלע, דאיהי " מן מיטטרו",
ואשתאר מיטטרו" יבשה, ורזא דמלה יקוו
המים מתחת השמים אל מקום אחד וגומר
(בראשית א ט), אחד איהי מלכות, ותראה היבשה
דא סלע מיטטרו", דבגיניה אתמר (שם כ
כא) ויקח אחת מצלעותיו ויסגור בשר תחתנה,
מאי בשר, ההוא דאתמר ביה (שם ו ג) בשגם
הוא בשר, ועד דנחית לה לא עלה הסלע ולא
היב מימיו.

ובתר דאסתלק האי מבועא מתמן, שליטת
מרה באתרהא, הדא הוא דכתיב (שמות
טו כג) ויבאו מרתה, ורזא דמלה וימררו את
חיהם בעבודה קשה וגומר (שם א יד), דא
קושיא, בחמר דא קל וחמר, והא אוקמוהו.
והכי הווי ישראל עד דאחזי לון עץ, הדא
הוא דכתיב (שם טו כה) ויורהו יהו"ה עץ
וישלף אל המים וימתקו המים, ודא עץ
החיים, דאתרבי על ההוא מבועא דאיהי
שכינתא, " מבועא דאשקי לאילנא דאיהו ו',

והאי עץ מהלך חמש מאות שנה דאינון ה', וימתקו המים דא ה' בתראה,

דְּאִתְמַר בְּהַ (רות א כ) קָרְאָן לִי מְרָה, דְּשְׂכִינְתָּא
תַּתְּאָה אִיהִי מַעֲיָן גְּנִימִים דְּלִית לִיהּ פְּסִיק, טַפְּהָ
דְּאִתְמַשְׁבָּא מִן מוּחָא, וְכַמְּה טַפִּין אִתְמַשְׁבָּאן
מְנִיָּה, דְּאִינוּן (תהלים מה טו) בְּתוּלוֹת אַחֲרֵיהּ
רַעוּתֵיהּ.

קַרְקַפְתָּא אִיהִי סָלַע, וּמְבוּעָא מְלֻגָּאוּ דְּאִ
מוּחָא, עַל אַלִּין טַפִּין אִתְמַר (תהלים
קכד ה) אֲשֶׁרִי הִגְבַּר אֲשֶׁר מְלֵא אֶת אֲשַׁפְתּוֹ מֵהֶם
וְגוֹמֵר, אֶת אוֹיְבִים בְּשַׁעַר, דְּאִיהוּ תַרְעָא דְצַדִּיק
אוֹת בְּרִית קִדְשׁ, דְּעֵלָה אִתְמַר (שם קיח ב) זֶה
הַשַּׁעַר לַיהוָה צַדִּיקִים יִבְאוּ בוּ.

וְעוֹד שְׁמַעוּ הָרִים אֶת רִיב יְהוָה (מיכה ו
ב). אַלִּין תְּלַת יוּדִי"ן, וְהָאִיתְנִים מוּסְדֵי
אַרְצָא (שם) אַלִּין תְּלַת וַי"ן, דְּכֻלְהוּ אִתְרַמְיִזוּ
בְּוִיסַע וַיבֵּא וַיֵּט.

קוּם אֲלַעְזֵר וּנְטִיל קִירְטָא דְאִיהִי שְׂכִינְתָּא
(ואקיוף לה תנא), וְזִרְיק מְנַה אִיהִי אֲבָן טַפְּהָ
קַדִּישָׁא, דְּעֵלָה אִתְמַר (בראשית ב ו) וְאֵד יַעֲלֶה מִן
הָאָרֶץ, (ובגין דא) (דף נד ע"ב) אִסְתַּלְקַת עֲזָקָא מִן
א' מִן זִרְק"א, לְקַבְלָא עֲלָהּ אֲבָן יְקָרָה דְאִיהִי
טַפְּהָ, וּמִיד וְהַשְׁקָה אֶת כָּל פְּנֵי הָאֲדָמָה, כַּד
סְלִיקַת, סְלִיקַת בְּאִימָא, דְאִיהוּ א' מִן אַדְנִי
אִהִי"ה, וְעַל מָאן סְלִיקַת, עַל עֲמוּדָא
דְאִמְצַעִיתָא דְאִיהוּ ו', דְאִיהִי בְּרִיכָא בֵּיהּ
כְּעֲזָקָא בְּאַצְבָּעָא, וּסְלִיקַת בְּד' מִן אַדְנִי,
דְאִינוּן תְּרִין דְרוּעִין וְתִרִין שׁוֹקִין, עַד דְסְלִיק
לְאֵת י' דְאִיהִי אֲבָא חֲכָמָה י' עֲלָאָה, בְּגִין
דְמִתְמָן אִתְנַטְּלִית, הָדָא הוּא דְכָתִיב (משלי ג
ט) יְהוָה בְּחֻכְמָה יָסַד אָרֶץ, וּנְטִילַת נְבִיעוּ
וְשָׁקִיו מְנִיָּה לְעֵילָא, בְּקוּצָא דִילִיָּה לְעֵילָא,
וּבְאִמְצַעִיתָא, וּבְקוּצָא דִילִיָּה לְתַתָּא, וְכַד נְחִיתַת, נְחִיתַת כְּלִילָא מִתְּלַת
טַפִּין, בְּהֵוּא זְמָנָא אִתְמַר בְּהַ הוּלְךָ סְגוּלְתָּא.

מְרָה, שְׂשִׁכְנָה תַחַתְּוֹנָה הִיא מַעֲיָן
גְּנִימִים שְׂאִין לוֹ הַפְּסִיק, טַפְּהָ
שְׁנַמְשַׁכַּת מִן הַמּוּחָ, וְכַמְּה טַפּוֹת
נִמְשַׁכוֹת מִמְּנֹנֵי, שְׁהָן בְּתוּלוֹת
אַחֲרֵיהּ רַעוּתֵיהּ.

הַקַּרְקַפְתָּא הִיא סָלַע, וְהַמַּעֲיָן
מִבְּפָנִים זֶה מוּחָ. עַל הַטַּפּוֹת הַלְלוּ
נְאֻמֵּר אֲשֶׁרִי הִגְבַּר אֲשֶׁר מְלֵא אֶת
אֲשַׁפְתּוֹ מֵהֶם וְגוֹמֵר, אֶת אוֹיְבִים
בְּשַׁעַר, שְׁזָהוּ שַׁעַר הַצַּדִּיק, אוֹת
בְּרִית קִדְשׁ, שְׁעֵלִיָּה נְאֻמֵּר זֶה
הַשַּׁעַר לַיהוָה צַדִּיקִים יִבְאוּ בוּ.
וְעוֹד שְׁמַעוּ הָרִים אֶת רִיב יְהוָה,
אֵלוּ שְׁלֹשׁ יוּדִי"ם, וְהָאִיתְנִים
מוּסְדֵי אָרֶץ, אֵלוּ שְׁלֹשׁ וַי"ן,
שְׁכֻלָם נְרַמְזוּ בְּוִיסַע וַיבֵּא וַיֵּט.

קוּם אֲלַעְזֵר וּטֵל אֶת הַקָּלַע, שְׁהִיא
שְׂכִינְתָּה, (והקף אותה בכתיב), וְזִרְק מִן
הָאֲבָן הַהִיא טַפְּהָ קְדוּשָׁה, שְׁעֵלִיָּה
נְאֻמֵּר וְאֵד יַעֲלֶה מִן הָאָרֶץ, (וימשום
ט) הִסְתַּלְקָה הַטְּבַעַת מִן א' מִן
זִרְק"א, לְקַבֵּל עֲלֶיהָ אֲבָן יְקָרָה
שְׁהִיא טַפְּהָ, וּמִיד וְהַשְׁקָה אֶת כָּל
פְּנֵי הָאֲדָמָה. כְּשַׁעֲלַתְהָ, עֲלַתְהָ
כְּאֵם, שְׁהוּא א' מִן אַדְנִי אִהִי"ה,
וְעַל מָה עֲלַתְהָ? עַל הַעֲמוּד
הָאִמְצַעִי שְׁהוּא ו', שְׁהִיא כְּרוּכָה
בוּ כְּטַבַּעַת בְּאַצְבָּע, וְעוֹלָה בְּד'
מִן אַדְנִי, שְׁהִם שְׁפִי זְרוּעוֹת
וְשְׁפִי שׁוֹקִים, עַד שְׁעוֹלָה לְאוֹת
י', שְׁהִיא אֲבָא חֲכָמָה י' עֲלִיוֹנָה,
מְשׁוּם שְׁמֻשׁ גְּטִלָּה. זֶהוּ שְׁכַתוּב
יְהוָה בְּחֻכְמָה יָסַד אָרֶץ, וּנְטִילַת
נְבִיעָה וְהַשְׁקָאָה מִמְּנֹנֵי לְמַעְלָה,
בְּקוּץ שְׁלוֹ לְמַעְלָה, וּבְאִמְצַע,
וּבְקוּץ שְׁלוֹ לְמַטָּה, וּכְשִׁינְרַדְת,
יִרְדַּת כְּלוּלָה מִשְׁלֹשׁ טַפּוֹת.
כְּאוֹתוֹ זְמַן נְאֻמֵּר בְּהַ הוּלְךָ
סְגוּלְתָּא.

טַפִּין, בְּהֵוּא זְמָנָא אִתְמַר בְּהַ הוּלְךָ סְגוּלְתָּא.

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקון הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מוזרה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימוש מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. ובפרפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שצמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: כתבו המקובלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר לימודים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (עיינו קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (עיינו פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וְיִתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וְיִמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וְיַצְמַח פְּרָקְנָהּ וְיִקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶנְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמֵם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה
וְיִתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וְיִשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׂיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וְיַחְמוֹל וְיַחְמוֹל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדֵנּוּ יִשְׁקֵהוּ. וְיַצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וְיִשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וְיִלְוֶה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עִמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵק מִפְּנִינִים מְכַרְהָ: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תְּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וְיִהְיֶה לָּהּ בְּשָׁעֵרִים
מְעֻשִׂיָּה: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וְיַחְמוֹל עָלֵיהָ. וְיִלְוֶה אֱלִיָּה
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

המשכילים יודו בזהר הרקיע

ומצדיקי הרבים
ככובדים לעולם ועד

(דיאלוג)

עמותת "גן עדן התחתון" נתיסדה למען פדות השכינה הקדושה, ופועלת ללא מטרת רווח כלל ועיקר (מלכ"ר), אשר שמה לעצמה מטרה להפיץ את לימוד ספר הזוהר הקדוש והחדות חשיבותו בכל העולם, לקירוב הגאולה ולביטול גזירות קשות מעם ישראל. כהבטחת משה רבנו אליהו הנביא והרשב"י זע"א.

אחינו יקרים! אנו השתדלו לתרום ולסייע בכל יכולתכם.

כל תרומה, ואפילו הקטנה ביותר, מסייעת לכל עם ישראל להינצל מכל היסורים והבעיות ולזכות להגאולה השלימה בקרוב ברחמים!

3 דרכים לתרומה:

באמצעות כל סוגי כרטיסי האשראי בטלפון 0548-433385.

בהפקדה לבנק פאג": סניף 179 מספר חשבון 409-545643 קוד מוסד 47695.

בשליחת המחאה לפקודת "גן עדן התחתון" (למוטב בלבד) רחוב נחל לכיש 24/8 רמת בית שמש.

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
אורחות הזוהר	אורחות הזוהר	אורחות הזוהר	אורחות הזוהר	אורחות הזוהר	אורחות הזוהר	אורחות הזוהר	אורחות הזוהר	אורחות הזוהר	אורחות הזוהר
פרק א	פרק ב	פרק ג	פרק ד	פרק ה	פרק ו	פרק ז	פרק ח	פרק ט	פרק י
אורחות הזוהר	אורחות הזוהר	אורחות הזוהר	אורחות הזוהר	אורחות הזוהר	אורחות הזוהר	אורחות הזוהר	אורחות הזוהר	אורחות הזוהר	אורחות הזוהר
פרק א	פרק ב	פרק ג	פרק ד	פרק ה	פרק ו	פרק ז	פרק ח	פרק ט	פרק י
אורחות הזוהר	אורחות הזוהר	אורחות הזוהר	אורחות הזוהר	אורחות הזוהר	אורחות הזוהר	אורחות הזוהר	אורחות הזוהר	אורחות הזוהר	אורחות הזוהר
פרק א	פרק ב	פרק ג	פרק ד	פרק ה	פרק ו	פרק ז	פרק ח	פרק ט	פרק י
אורחות הזוהר	אורחות הזוהר	אורחות הזוהר	אורחות הזוהר	אורחות הזוהר	אורחות הזוהר	אורחות הזוהר	אורחות הזוהר	אורחות הזוהר	אורחות הזוהר
פרק א	פרק ב	פרק ג	פרק ד	פרק ה	פרק ו	פרק ז	פרק ח	פרק ט	פרק י
אורחות הזוהר	אורחות הזוהר	אורחות הזוהר	אורחות הזוהר	אורחות הזוהר	אורחות הזוהר	אורחות הזוהר	אורחות הזוהר	אורחות הזוהר	אורחות הזוהר
פרק א	פרק ב	פרק ג	פרק ד	פרק ה	פרק ו	פרק ז	פרק ח	פרק ט	פרק י
אורחות הזוהר	אורחות הזוהר	אורחות הזוהר	אורחות הזוהר	אורחות הזוהר	אורחות הזוהר	אורחות הזוהר	אורחות הזוהר	אורחות הזוהר	אורחות הזוהר
פרק א	פרק ב	פרק ג	פרק ד	פרק ה	פרק ו	פרק ז	פרק ח	פרק ט	פרק י
אורחות הזוהר	אורחות הזוהר	אורחות הזוהר	אורחות הזוהר	אורחות הזוהר	אורחות הזוהר	אורחות הזוהר	אורחות הזוהר	אורחות הזוהר	אורחות הזוהר
פרק א	פרק ב	פרק ג	פרק ד	פרק ה	פרק ו	פרק ז	פרק ח	פרק ט	פרק י
אורחות הזוהר	אורחות הזוהר	אורחות הזוהר	אורחות הזוהר	אורחות הזוהר	אורחות הזוהר	אורחות הזוהר	אורחות הזוהר	אורחות הזוהר	אורחות הזוהר
פרק א	פרק ב	פרק ג	פרק ד	פרק ה	פרק ו	פרק ז	פרק ח	פרק ט	פרק י
אורחות הזוהר	אורחות הזוהר	אורחות הזוהר	אורחות הזוהר	אורחות הזוהר	אורחות הזוהר	אורחות הזוהר	אורחות הזוהר	אורחות הזוהר	אורחות הזוהר

מפעל הזוהר העולמי
שע"י עמותת "גן עדן תחתון"
רחוב נחל לכיש 24/8 רמת בית שמש
טלפון 054-8436784
פקס: 02-995-1300

